

Válságom

*A válság nem ismer jelent és morált.
A válság haját festet, tetováltat,
érezni szeretné az élete súlyát.
A válság húszéves fiúkba szeret bele,
és a szemben lakó negyvenes, kigyúrt pasasról fantáziál
– jobban mondvá a figyelemről, ami ennyi év után egy ilyen
okos/figyelmezett/ragyogó nőnek igazán kijár.*

*A válság mindent meg tud magyarázni:
depressziót, csapongást, hogy miért nem
eszik, szőrös és szőrtelenített combját –
és mindennek az ellentétét is.*

*A válság hazudozik,
és mikor kettesben maradunk,
eltátja számát.*

*Ugyanarra vágyunk:
mászna belém, verne szájba,
nehezedne rám, írná testemre
jelenlétét újra. Fejezzem be
a komédiát.*

*(A díszletesek rég hazamentek.
Éjfél múlt. A vonalban régi
szerelmem halózik, ki az, ki az?
A számom nem változott, de talán
ha Válságom hívja, mást jelez ki.
Vagy már névről sem ismer meg.)*

*És én irigylem őt.
Szeretném magamat
ennyivel elintézni:
ha nincs kötelék,
nincs lelkipurdalás.*

*A válságom nőnemű.
Ezt honnan tudom?
Először a méhszájból
szólt hozzám.*

te az én kincsem vagy

*te az enyém kincs ami
bennem nőtt ami én
vagyok ami bennem
gyökeret vert az évek
megtorlása ő vagyok én*

*sem szerv sem szem sem száj
nem vagyok én a harag a tiszta
fibrózis az enyém – tukmált ajándékom
nem elfogadni kedves testem
túl jólnevelt vagyok én
egy évtizeden át félni
szétverni az otthont nem törődni
magammal lettem én
a holdnak tagadása
a holdnak csökkenő íve
dologtalansága a felhők mögött
lettem*

*én
nem látok vak vagyok
én ki vagyok én ha nem én
a test én nem vagyok
egyenlő én nem vagyok egész
és ha nem tudom tükroemben
kié az arc helyet hogy foglalhatnék*

*és ha nincs helyem
hát a kérőket hol várjam
jönnek-e úgy ahogy azt apámék
ígérték: állva ecetet pisálva
szépségétől annak aki voltam
vajon lesz-e még kezem
lesz-e elég kéz mire ideérnek
sorokban állnak kegyeimért
kiszolgálják-e úgy ahogy azt
egy nő sosem hegedő sebe
érdemelné*